

SZEMÉLYEK:

Csillagász (1)	Kábítószeres (a fia) (2)
Néző (2)	Sakkozó (3)
Tűzoltó (3)	V. ejtőernyős (2)
Nemec apó (2)	D. vértanú (1)
Földmérő (1)	Hajléktalan (3)
Tolvaj (3)	Utcaseprő (2)
Ószeres (2)	Kerékpáros (1)
Rendőr 1 (1)	Menedzser mobiltelefonnal (3)
Rendőr 2 (2)	Fúria (2)
Sportoló (2)	Első angyal (3)
Férfi (1)	Második angyal (2)
Szerető (transzvesztita apa)	

A szereplőket csak három (!) színész játssza.

A személyek mellett fel van tüntetve az adott szerepet játszó színész száma (1,2,3).

Megjegyzés a színpadi adaptáció kivitelezői számára:

Mindegyik jelenetben megjelenik 1 jellegzetes tárgy, melynek meghatározónak kellene lennie a jelenet vizuális megvalósításában. Minden egy tárgyhoz viszonyul.

Mindegyik szereplő színrelépésének váratlannak kell lennie.

A jelenetbeli konfliktusokat nem szabad a szituáción belül feloldani.

Mindegyik egységnek jellegzetesnek kell lennie.

A színészek nem a szöveget játsszák, hanem azzal játszanak.

A szöveg nem kell, hogy kötött legyen (ugyanakkor jó volna).

„A játékok, dalok, mondókák, beszélgetések az amnéziában szenvedő páciensek tudatát egészben tartják, mivel organikus folyamatokkal és ritmussal bírnak, a mindenség folyásával, mely viszi és megtartja azt.”

„Az ilyen dinamikus-szemantikus alakzatokra jellemző, hogy mindegyik rész egy következő felé tart, és egy következőre utal. Az ilyen alakzatok részeit nem lehet külön-külön megjegyezni, megérteni – ha egyáltalán, akkor csakis az egész részeként.”

Dr. Oliver Sacks

I. jelenet: A távcső 1

(színre lép a Csillagász, és a nézőkhöz szól)

Csillagász: Ez valamikor nem az én Távcsövem volt. De most már az én távcsövem lett. A csillagokat ezen keresztül nézhetem. A kicsiket vagy a nagyokat. A Holdat is megnézhetem. Megnézhetném. *(szünet)* Megnézhetném, de nem teszem. Azért fizetni kell. Fizetni, nekem. Saját magamnak nem fizetek. Amúgy se lenne miből. *(a nézőkhöz)* Nem akarnak belenézni?! Nézni?! Bele? Csillagok, Hold, csillagok,csillagok, csillagok, csillagok... Csillag rengeteg van. Tele velük az égbolt. És Hold csak egy. Egy amolyan egészen kicsi holdacska. Egy. A kicsi. *(szünet)* Nagyobb is lehetne. Tényleg. Ha belenéznének... Nem akarnak? Belenézni? De miért nem? A pénz? Aha! De azok a csillagok. Tudják, mennyi van belőlük?

Nem tudják?!
 Aha...
 Én sem tudom, de ez a távcső...
(szünet)
 Figyeljenek: „Egy kis féreg,
 rövidke nyúlvánnyal, s mégis
 milyen hirtelen közel tud lenni
 ahhoz a lyukhoz ott fenn.”
 Semmi?!
 Hm, nem jött be.
 Akkor másképp: „Romantika, hölgyem,
 kukk, nézzen bele,
 kukk, kukk a lencsébe, kukk...”
 Semmi?!
 Hideg, mint a kutya orra.
 Nézzék csak, nézzék csak!
(szünet, letörten leül)
 Nincs valami furcsa készítésük néha,
 ha odanéznek?
 Hmm...
(szünet)
 Valóban.... furcsa....
 hmm...
(szünet)
 ...nagyyszerű....
 Igen!
 Tök bizarr!
 Igen!
 Megamentálishan metafizikus!
 IGEN!
 Ez az igazi!
 Valóban nem akar belenézni?
 Maga se?
 Maga?
 Maga?
 Maga?????????????
 Maga, nem?
 És maga?
 Maga?
 Maga?
 Maga szeretne, ugye?
 Tessék?

Hogy nincs pénze?
 Nekem sincs pénzem.
 De szükségem van a pénzre.
 A távcső nem eladó.
 Ez mindenem.
 Mindenem.
 Romantika.
 Kis féreg.
 Csillagok.
 A Hold...
 Nem eladó.
Néző: Nem. De belenézhet.
Csillagász: Még soha, soha
Néző: nem néztem bele
 egy ilyen távcsőbe.
Csillagász: Nos,
 akkor húszért.
Néző: Soha, soha eddig még
 ilyen gyönyörű távcsövön keresztül
 nem néztem a csillagokat, a Holdat...
Csillagász: Nos igen,
 hát persze,
 értem, igen.
Néző: Akkor tízért, jó?
 Soha, soha eddig még...
 Az egy különös érzés,
 nem igaz?
Csillagász: Igen!
Néző: Teljesen különös!
Csillagász: Igen!
Néző: Grandiózus!
Csillagász: Igen!
 Grandiózus!
 Igen!
 Multibizarr!
Néző: Megamentálishan metafizikus!
Csillagász: Tessék, nézzen csak bele!
Néző: De nekem nincs pénzem.
Csillagász: Öt?
Néző: Öt?
 Rendben.
Csillagász: Nézzen bele!

Néző: De vigyázzon kérem,
a lencsék...
(durva)

Csillagász: Sok a дума.
Fizettem.
(riadtan)

Néző: De maga nem tudja,
hogyan kell bánni vele.

Csillagász: Ne sértegetsen!

Néző: Itt kell finoman széthúzni...

Csillagász: Mutasd!

Néző: Finoman!

Csillagász: Mutasd!

Néző: Finoman!

Csillagász: Nem foghatom meg?

Csillagász: *(csendesen)* Finoman.

Néző: Fizettem érte, és te
nem adod a kezembe.

Csillagász: Finoman.
(szünet)
Nem!
(szünet)
Itt a pénz.

Néző: Szóval nem akarsz
jóllakni.

Csillagász: *(csönd)* Rendben, nézzen bele.
Kérem.
Finoman.

Néző: Sok a дума.
(a távcsőbe néz. Sokáig.)
Semmi!

Csillagász: Semmi?

Néző: *(összevissza nézeget)*
Semmi!

Csillagász: *(ideges)*
Semmi, de ez nem...

Néző: Nem látok lószart se!

Csillagász: No de ilyen
durva kifejezés...

Néző: Semmit!
(visszaadja a távcsövet)

Csillagász: De hisz ott van,
ni...

Néző: Mi?

Csillagász: Ni...
Fény!

Néző: De te a csillagokról
beszéltél.

Csillagász: Igen,
csillagok.
Ott kinn.

Néző: Hogyhogy kinn?

Csillagász: Itt nehezen láthat
csillagokat.
A tetőn keresztül.
A tetőn keresztül amúgy
se látható semmi.
Nemhogy a csillagok.
Nem is beszélve a holdról.
Hűha!
Azt meg már biztos nem láthatják
meg a tetőn keresztül.
Feltéve ha nincs üvegből.

Néző: Add vissza a pénzem!

Csillagász: Vagy egy műterem
tetején.
Nem?

Néző: A pénzem!
(tombol, a sírás kerülgeti)

Csillagász: De hiszen ez itt
egy színház.

Néző: Pontosan. És tudod mennyibe
kerül a belépő?
Tudod mennyibe?

Csillagász: De hiszen belenézett!

Néző: De semmit se láttam.
Tudod, mennyibe kerül
a belépő?
Tudod, én mennyit
keresek?
Tudod, mennyibe kerül nekem
a feleségem?
Tudod te, ki vagyok én?
(tombol)
Nem tudod?

Csillagász: Nem is tudhatod!
Én néző vagyok!
Nem tudni kellett,
hanem látni.

Néző: Te szemét állat!
Most hogy mutatkozzam
így a gyerekeim előtt?
Már megint hagyta, hogy...
Mindig ezt mondják.
(a sírás kerülgeti)
Mindig hagyom magam...

Csillagász: Belenézett...

Néző: És még belenézek...
A te fogaidra ...
Nem fogok a gyerekeim előtt
szégyenkezni többé!
*(nekiesik, észrevétlen belép a Tűzoltó tűzoltókészülékkel, a Néző
a Csillagással leállnak)*

II. jelenet: A filter

Tűzoltó: Én tudom, hogy ez nem
az én munkám.
Az én munkám teljesen
másból áll.
Teljesen másból.
El kell oltanom a tüzeket a színházban.
Nem az Önök szenvedélyeit.
Mit is beszélek.
Megmagyarázom.
Gyakran költök verseket.
Ábrándozok.
Ezért kell kidobnom magukat.

Csillagász: Elmegyek magamtól.

Tűzoltó: Mindkettőjüket.

Néző: S ez mit old meg?
És a gyerekeim?
A feleségem?

Tűzoltó: Ezt majd kint megbeszéljük.
Kifelé! Kifelé! Kifelé!

(a Csillagász és a Néző kimennek)
Figyelmeztetés a többieknek.
Figyelmeztetés mindenkinek!
Ne vegyék személyeskedésnek!
(szünet)
Ez egy rendes színház.
Vagyis az volt.
S már nem lesz?
(elgondolkodik)
Filozófia.
(szünet)
Cigaretta.
Nő.
A függetlenség máglyája.
Minden egyformán ég.
A baj az, hogy ég.
Fuj!
(elgondolkodik)
Politika.
(a színpadra megy, valahová felfelé néz)
Ég valamelyik filter ott fenn!
Jobboldalt.
Kék.
Ah, már piros lett.
Most meg már fekete.
(egy füstölgő filter zuhan a színpadra, a Tűzoltó eltápassza)
Egy filter.
Ez elfüstölgött.
Az elfüstölgött filtert ki kell cserélni.
(valakihez beszél fenn)
Nem értem?
A ládába?
A színházi ládába?
(a színpadon levő ládához lép)
Én meg hogy honnan vannak ezek a filterek.
Amúgy azok a műanyagok égnek, mint a szemét.
Egyik a másik után.
A másikat aztán ebből a ládából húzzák elő.
Mellesleg ez sem az én munkám.
Filtereket cserélni.
Én a tüzeket oltom a színházban.
(kinyitja a ládát)

Hogy tudnak valamit is megtalálni
 ebben a rendetlenségben?
(kivesz egy „Vészkijárat” feliratú táblát és gyönyörködik benne)
 Gyönyörű.
 Még vagy tíz ilyen, és a nappalim
 ki van tapétázva.
(„Tilos a dohányzás!” feliratú tábla)
 Fantasztikus!
 A fürdőszoba meg van oldva.
 Fenntartás nélkül elfogadva.
*(a színpad szélén megjelenik az Apó, és
 egy darabig nézi a Tűzoltót.)*

III. jelenet: A láda

Apó: Hé!
Tűzoltó: *(túr a ládában)*
 Hogyha még lenne itt egy régi
 térkép a menekülési útvonalokról.
 Juj.
 Az isteni lenne.
Apó: Moment mal, barátom.
Tűzoltó: Tessék?
Apó: Mondom moment mal, barátom.
Tűzoltó: *(leáll)* Milyen mal?
Apó: Az a láda.
 Miért тұr nekem benne?
Tűzoltó: Nekem???
 Egy filtert keresek.
 Csak hogy értsük egymást.
 Amúgy ez nem az
 én munkám.
 Én tüzeket oltok.
 Amúgy.
Apó: Rudolf a nevem.
 S ez az én ládám.
 Ládinak hívom.
 Még a háborúból maradt.
 Mindenütt magammal
 hurcoltam.

Tűzoltó: Én néha verset is
 költök ám.
 Nem hiszi?
Apó: Ládi ládában van
 mindenem.
 Minden, ami az enyém, abban a
 ládában van.
 Das leben, az emlékeim.
Tűzoltó: Nem érti? Én
 filtert keresek...
 Mindenem ott van.
 A politikához is értek.
 A filter oda fel kellene.
Apó: Akkor mit kotorsz nekem benne?
Tűzoltó: Hát igen, még jó, ha így
 hívhatjuk.
Apó: Negyven éve járom
 az egész országot,
 és a nővéremről keresek valami
 emléket.
Tűzoltó: Kaput?
Apó: Cserepeket keresek, töredékeket
 találok, Worten, Ideen,
 s itt őrzöm őket, ebben
 a Ládi ládában.
Tűzoltó: A színháziban.
Apó: Az én Ládi ládámban.
 Melyet az elmúlt ötven évben
 soha nem hagytam egyedül.
Tűzoltó: Tehát, hogy tisztában legyen velem,
 ez nem az én munkám.
Apó: S ha csak egy pillanatra...
Tűzoltó: Álljon meg a menet!
Apó: Csak egy aprócska pillanatra...
Tűzoltó: Én mégiscsak egy szerv vagyok!
Apó: Csak egy aprócska pillanatra hagyom Ládi ládámat egyedül...
Tűzoltó: Egyenruhám van!
Apó: És akkor nekem valamilyen
 szerv...
Tűzoltó: Bizonyos jogkörökkel rendelkezem.
 Kidobhatom magát a lépcsőkre!
Apó: Egy szerv, ráadásul jogkörökkel.
Tűzoltó: Kidobni!

Apó: Kidobni engem a lépcsőkre,
és ez a szerv turkál az én
Ládi ládámban.

Tűzoltó: A színháziban.

Apó: És a színházról papol valamit.
Azt mondja, verseket költ.
Azt mondja, politikus.
Filozófus.
És az én Ládi ládikámban turkál.
Te, ha azonnal nem takarodsz el
a Ládi ládikámtól, ezzel a bottal
szétverlek, s egy életre megjelöllek
úgy, hogy mindhárom léted,
mivel itt hencegsz,
meglátszik majd rajtad.

Tűzoltó: De hiszen a filtert akartam csak kicserélni.

Apó: Te nem tudod, milyen
a szabadságért harcolni...
A hazádért!
Senki nem vett el tőled alles,
ami a tiéd volt.
A nővérem...
Igazi nő volt.
Abban a ládában ő van!
Érted?

Tűzoltó: Szóval,
filtert.
Azt akartam kicserélni.
De hiszen ott vannak.
Láttam őket.
Nem tévedek.
Ott vannak!
Biztosan.

Apó: Tűnj onnan!

Tűzoltó: *(félre)* Miért pont nekem kell
ilyen emberekbe botlanom?

Apó: Tűnj el!

Tűzoltó: Szükségem van filterre.

Apó: De ott semmilyen filter nincs.
Még mindig nem érted?

Tűzoltó: De nekem ki kell cserélnem!
Habár nem az én munkám.
Én tüzeket oltok a színházban.

Apó: Szétverem a fejed, ha
nem tűnsz el rögtön!

Tűzoltó: De ki kell!

Apó: A nővérem!
*(a konfliktus a tetőpontra hág, észrevétlen belép a Földmérő, s
helyet keres, ahová letehetné a felszerelését)*

Földmérő: Elnézést.
Egy pillanatra lennének szívesek?
Itt nem messze van egy nivellációs pont.
Nézzék, nem mintha különösebben szórakoztatna,
de nem tudnának odébb menni?

Apó: Moment mal, nekünk itt most
konfliktusunk van.
Abban a ládában...

Földmérő: Rendben, az maradhat ott.
Ne hagyják magukat zavartatni a munkájukban,
nem mintha különösebben szórakoztatna, de
nézzék a főnökömet! Látják?

Tűzoltó: Na és?

Földmérő: Köztünk maradjon,
egy kész vadbarom!
(hátrább húzódik és a jelzésekre reagál)
Igen.
Balra.
Mennyit?
Métert?
Decimétert. Já!
Kicsit soknak tűnt nekem is.
(oldalazik, miközben átesik a nyitott ládán, s felborítja azt)
Szentisten!
(elveszti az egyensúlyát)
Még ilyen!
(leesik a műszerekkel együtt)
Nekem végem van!
A főnök a szintmérővel üt agyon!
(a földön nyöszörög)
Mindjárt jön értem a kaszás!
(a ládához rohan) A nővérem!
Szétszórtátok!
Itt, otthonától távol.
A das fremde országban.
Mindennek vége!

Tűzoltó: *(megleli a filtereket)*
Na mit mondtam.
Filterek.
Még hogy a nővére!
Lökött!
(felkiabál)
Már megyek!
Feltartóztattak, igen.
Azonnal ott vagyok.
(morog magában)

Apó: Nekem is mennem kell.
Földmérő: Most nem mehet el!
Apó: Nem mehetek?
Földmérő: Nem lehetséges.
Apó: Hogy nem lehetséges?
Földmérő: Tudom, most azt akarja mondani,
hogy ez esztelenség.
Apó: Igen, azt akarom.
Földmérő: Tudtam.
Ezért nem mehet el.
Apó: Miért?
Földmérő: Nézze, nem
mintha szórakoztatna, de... tartania kell
nekem a lécet.

Apó: A nővéremet.
Őt keresem.
Ami belőle maradt.
Ich suche.

Földmérő: Megértem magát.
Tökéletesen értem.
De most magának is meg kell
értenie engem.

Apó: Igen.
Földmérő: Szóval mindent szépen sorjában.
Realisztikusan.
Kronologikusan.
Valóságghűen.
Mellébeszélés nélkül.
Egyenesen.
Semmi fondorlat.
Semmi hazugság.
Apó: Hosszú út vár még
rám.

Földmérő: Egy szép napon
megszülettem.
Aztán bölcsődébe jártam.
Majd óvodába.

Apó: Valóban hosszú út vár még rám.
Földmérő: Jó, jó, rövidre fogom.
Szóval, amikor tizenhét
éves voltam...

Apó: Nem minthogyha nem szórakoztatna
engem magát hallgatni.

Földmérő: Szóval rendben.
Mindent elmondok magának.
Most.
Kertelés nélkül.
Nyíltan.
(drámai szünet)
Mindez a huszonegyedik
születésnapomon történt.
(hosszú csönd)

Apó: Mi?
Földmérő: Hogy mi?
Apó: Szóval mi történt?
Földmérő: Hisz éppen azt mesélem.
Apó: De mit?
Földmérő: Hát azt, ami történt.
Apó: Herr gott, de mi történt?
Földmérő: Magát az nem érdekli, ugye?
Apó: Minek kellene érdekelnie?
Földmérő: Igen, egy újabb ignoráns.
Apó: Tudja mit?
Megyek.
Földmérő: De most már nem
mehet el!
Apó: Éppen hogy most kell elmennem.
Földmérő: Most?
Mikor elmondtam magának
mindent?
A múltamról?
Az életemről?
A legintimebb dolgokat?
Hogy visszaéljen velük?
Apó: Maga tisztára megbolondult!
Dumm Kopf!

Földmérő: *(sír)*
De azt nem én!
(térdre esik)
A főnököm!
Mindennek ő az okozója!
Nézze meg azt a szintmérőt!
Ahogy ott csillog a távolban.
Meg fog ölni!
Mindig megöl!

Apó: Engedjen el!

Földmérő: Most nem mehet el!

Apó: Lass mich los!

Földmérő: Ez a hála?
Én hittem magának!

Apó: Elég!
(a konfliktus ismét megszakítódik)

IV. jelenet: A léc

(a Tolvaj rohan a be a színre a kezében az antikváriumból lopott kürttel, az Apó lábánál heverő Földmérőt szólítja meg)

Tolvaj: Kérem szépen!

Földmérő: *(az Apónak)* Kérem szépen!

Apó: *(a Földmérőnek)* De kérem szépen, mit csinál?

Tolvaj: Kérem szépen, rejtsek el nekem ezt a kürtöt!

Földmérő: *(az Apónak)* Kérem szépen!
(a Tolvajnak) Egy pillanat, kérem!

Tolvaj: Kérem szépen,
nagyon sürgős!

Apó: *(végre megszabadul a Földmérőtől)* Szóval kérem,
én elmegyek!

Földmérő: Szóval, tessék.
Itt a vég.
Disznóság.
Áldozat vagyok.
A főnököm megöl.
Mindig megöl.

Apó: Maine Schwester.
Du dumm Kopft!

(elmegy a ládával)
(nagyon hosszú szünet)

Tolvaj: A kürtöm.

Földmérő: A lécem.

Tolvaj: Hallgasd csak!
(játszik a kürtön)

Földmérő: *(elbűvölve)*
Szép.
Csodálatos!
Nem mintha szórakoztatna a zene...
De ez nagyon...

Tolvaj: Kérlek, rejtse el nekem...

Földmérő: De miért?

Tolvaj: Ugyanis...

Földmérő: Értem.

Tolvaj: Elloptam.

Földmérő: Igen?

Tolvaj: Egy antikváriumból.

Földmérő: A lécem...

Tolvaj: Értem.

Földmérő: Ugyanis...

Tolvaj: Az a kürt valamikor az enyém volt.

Földmérő: Értem.

Tolvaj: Játszottam rajta.

Földmérő: Igen?

Tolvaj: Ugyanis....

Földmérő: Én sem vagyok földmérő.

Tolvaj: Értem.

Földmérő: Festő vagyok.

Tolvaj: Igen?

Földmérő: Soha nem adtam el egy képet sem.

Tolvaj: Ugyanis....

Földmérő: Értem.

Tolvaj: Kirúgtak a filharmóniából.

Földmérő: Igen?

Tolvaj: S a kürtöt eladták.

Földmérő: Ugyanis...

Tolvaj: Úgyhogy végül elloptam.

Földmérő: Nem mintha szórakoztatna...

Tolvaj: Értem.

Földmérő: De ha ma nem végezzük el a mérést...

Tolvaj: Ma?

Földmérő: Ugyanis...

Tolvaj: Értem.

Földmérő: Igen?

Tolvaj: Ugyanis...

Földmérő: Értem.

Tolvaj: Igen?

Földmérő: Ugyanis... tartsd nekem, kérlek, azt a lécet.

Tolvaj: Értem.
Te meg, kérlek, rejtsd el a kürtömet.

Földmérő: Igen?

Tolvaj: Hát nem?

Földmérő: Ugyanis...

Tolvaj: Értem. Tartsam a lécedet.

Földmérő: Igen. Én pedig a kürtöt, amit elloptál...

Tolvaj: Mert nekem játszanom kell.

Földmérő: Nekem meg itt kell állnom.

Tolvaj: A léccel.

Földmérő: Most a kürttel.
S te az én léccemmel.

Tolvaj: Így.
(szünet)
Ez nagyszerű.

Földmérő: Mi?

Tolvaj: Hogy így megegyeztünk.

Földmérő: Most már nem mehetsz el!

Tolvaj: Miért?

Földmérő: Muszáj neked valamit elmesélnem.

Tolvaj: Mesélj!

Földmérő: Egy szép napon megszülettem.
Azután bölcsődébe jártam...

Tolvaj: Te?

Földmérő: Én.

Tolvaj: Te, idefigyelj!

Földmérő: Figyelek!

Tolvaj: Én megyek.
A te volt, s most már az én főnököm ordibál.
Muszáj pozíciót váltani.

Földmérő: Várj, akkor rövidre fogom.

Tolvaj: A kürtért majd megállok.
(úgy tesz, mintha a főnökkel kommunikálna, mozog a léccel, melyet a Földmérőtől kapott)
Húsz?
Hátra?
Igen.

Földmérő: Még nem fejeztem be...

Tolvaj: Nem, nekem valóban mennem kell.
Tíz?

Földmérő: Várj, a huszonegyedik születésnapomon történt...
(a Tolvaj elmenőben van)

Tolvaj: Majd később elmeséled.

Földmérő: Kaptam egy képet...

Tolvaj: Később.

Földmérő: *(utánakiált)* Babérleveles csók. Egy 14. századi miniatúr.
(ekkor berohan az Ószeres, a Tolvaj marad)

V. jelenet: A kürt

Ószeres: Megvagy, tolvaj!

Földmérő: A szerző ismeretlen...

Ószeres: Fuss!

Földmérő: Minek?

Ószeres: Mert tolvaj vagy!

Földmérő: S mit loptam el?

Ószeres: A kürtöt az antikváriumomból.

Földmérő: *(nézi a kürtöt, amit a Tolvajtól kapott)*
Szóval fussak?

Ószeres: Egy kicsit megpihenek, aztán futok én is utánad.
Másképp nincs értelme.

Földmérő: Ugyanis... értem, nem mintha szórakoztatna, de... igen.
Máris futok.
(elmegy)

Ószeres: Öreg ószeres vagyok.
Mégpihenek kissé.
Gondolkodom.

Tolvaj: *(kilép a portálból, nem veszi észre az Ószerest a másik portálnál, két párhuzamos monológ folyik)*
Tartom magam.
Most még.
A léc.
(a földhöz vágja)
De nem.
(felemeli)
Uff.

Ószeres: Meglopott engem.
A disznó.
Nem elég, hogy én lopom meg az embereket.
Na és.
Realisztikusan kell látni.
Gyermekeim nincsenek, és akkor.
Nehéz.
Az egyszer biztos.
De mit tegyek?
Tolvaj: Nincs senkim.
Én sem vagyok senkié.
Nincs semmim.
Amié nem vagyok.
Piros.
Fehér.
Zene.
Tehetség.
Élet.
Jár a szám, mint a kereplő.
Szentimentalista.
Fatalista?
Beethoven, Wagner, Handel,
Gluck.
Majakovszkij öngyilkos lett?
Ószeres: Emlékszem még arra a
miniatúrre.
Hamisítvány.

Állítólag a fiuknak vették.
A huszonegyedik születésnapjára.
Talentuma volt, vagy hogy mondják azt.
Nem elég, hogy becsaptam őket.
Még szemtelenek is voltak.
Bizony azok.
Azt hiszem, már nem lihegek.
Tolvaj: Le se szarnak.
Pedig akkor is én voltam
a legjobb kürtös.
Ószeres: Nem elég, hogy futni hagytam.
De még meg is lóg előlem.
Tolvaj: Nincs értelme.
Ószeres: Előveszem a hatodik érzékemet.
(feláll és a levegőbe szimatol)
Tolvaj: Soha senki nem tud már meg rólam semmit.
Ószeres: Már tudom, hova futott.
Tolvaj: Már tudom, mit teszek.
Ószeres: A folyópartra rohant.
Biztosan!
Tolvaj: Még átgondolom az egészset.
Ószeres: Biztosan!
Tolvaj: Biztosan!
(pisztolyt vesz elő, és a halántékához szorítja)
Júúúúj!
Ószeres: Mi a ...
(most veszi észre a Tolvajt, odarohan hozzá)
Dobod azt el, te fiú!
Tolvaj: Ne, hagyjon nekem békét.
Törődjön inkább magával.
Ószeres: Ezt meg hogy érted?
Tolvaj: Az olyanokat, mint maga,
agyon kellene löni.
Ószeres: Mit engedsz meg magadnak,
te szaros!
Tolvaj: Csak azért ölöm meg magam,
hogy soha többé ne lássak
magához hasonlókat.
Ószeres: Miket hordasz össze,
sose láttalak még.
Tolvaj: Nem mindegy?
Akkor is egy büdös disznó maga.

Ószeres: Add ide azt a pisztolyt,
én magam lólek le.

Tolvaj: Pont erre vártam!

Ószeres: Még ilyen!
(kitépi a kezéből a pisztolyt)

Tolvaj: Gyerünk, csak bátran!

Ószeres: Most megdöglesz!
Azért a büdös disznóért!

Tolvaj: Igen, azt mondtam.
Most mire vársz?
Te büdös disznó!

Ószeres: *(ordít)* Nem elég, hogy sértegetsz,
még ki is gúnyolsz...

Tolvaj: Mit gondolsz, ki lopta el
azt a kürtöt?

Ószeres: Azt a kibaszott tolvaj anyádat!
(ekkor berohan a Rendőr 1. fegyverrel a kezében, és mint a veszett, ordít)

VI. jelenet: A pisztoly

Rendőr 1: A törvény nevében ajánlom neked,
hogy azt a játékszert azonnal dobd el,
mert ellenben rosszul végezheted,
ha azt a játékszert a törvény által
ajánlva azonnal el nem dobod.

Ószeres: De ez a bunkó...

Rendőr 1: *(ordít)* Talán nem hallottad,
hogy a törvény nevében azt ajánlom,
dobd el azt a játékszert.
Mert ellenben rosszul végezheted,
ha azt a játékszert a törvény által
ajánlva nem dobod el. Megértetted?

Ószeres: *(megrettenve a rendőr neurotikus arckifejezésétől)*
De ez egy tolvaj!

Rendőr 1: Nem érted, te rühes kutya?!
Még egyszer megismételjem?
Mi?

Ószeres: Nem... nem muszáj... itt a pisztoly...
(nyújtja neki)

Rendőr 1: Tedd a földre!
(a Tolvajhoz)
Te meg tűnj innen.
(a Tolvaj óvatosan elsettenkedik)
(ismét az Ószereshez)
Lökd ide nekem!

Ószeres: Az nem fog menni!

Rendőr 1: Azt mondtam, lökd ide
nekem! Vagy ismételjem meg
a törvény nevében?!

Ószeres: De hisz itt fű van!

Rendőr 1: Na és?

Ószeres: A fű nem csúszós felület.

Rendőr 1: Na és?

Ószeres: Nem tudom maga felé csúsztatni.

Rendőr 1: Na, akkor hogy legyen?

Ószeres: Esetleg odadobhatom magának.

Rendőr 1: Egy pillanat.
Ezt mindenki mondhatja.
Dobni.
Várj csak!
(pusmog valamit a rádióvevőjébe, az arca egyre vadabb kifejezésbe torzul)
Tudtam, hogy csapdába
akarsz csalni!
Haverkám!
Ezt megbánod!
A földre!

Ószeres: De miért?

Rendőr 1: Mit miért?

Ószeres: Miért feküdjek a földre?

Rendőr 1: *(láthatóan ideges)*
A törvény nevében ajánlom,
hogy feküdj le már végre,
és fogd be a pofád, mert ha nem
feküdsz le és nem fogod
be a pofád már végre,
szétverem a fejedet, és
a vonat alá doblak, a törvény nevében
ajánlva öngyilkosságot követsz el, és
egy rühes kutyával kevesebb
lesz a világon. Megértetted?
A törvény nevében?!

Ószeres: A törvény nevében.
(a földre fekszik)

Rendőr 1: A törvény nevében!
(hatalmának tudatában felröhög)
És most kússz!

Ószeres: A törvény nevében kúszok.

Rendőr 1: *(belérúg)*
Nyald meg a földet!

Ószeres: A törvény nevében megnyalom a földet.

Rendőr 1: *(röhögőgörcsöt kap)*
Ha ezt látná a mutter.
Jézusom! *(a semmibe néz)*
Itt van. *(keresztet vet)*
Most ugass!

Ószeres: A törvény nevében ugatok.

Rendőr 1: A mutter mindig azt mondta,
hogy belőlem semmi sem lesz.
(belerúg az Ószeresbe)

Ószeres: A törvény nevében nem történik semmi.

Rendőr 1: *(tombolni kezd)*
Viccelődünk, ugye?
Nem akarsz rágyújtani?
Én simán rágyújthatok!
Annyit szívok el, amennyi jólesik.
Most már igen!
Itt ül és nézi, hogy szívom.
(belerúg az Ószeresbe)
Mindenki meghalt, és én
nyugiba szívhatok.
A törvény nevében
annyit, amennyire kedvem van.
Érted?
Szívni!

Ószeres: A törvény nevében....

Rendőr 1: Szívd!
Itt a doboz!
*(előveszi a cigarettásdobozt,
és durván a szájába töm egy cigarettát)*
Cigaretta!
A törvény nevében ajánlom...

Ószeres: *(fuldoklik)* A törvény nevében...

Rendőr 1: Nem szívod?
Szívod már!
Fegyverrel a halántékon
mindenki szívja.
Figyu, mutter?!
Jó vagyok, mi?
'stenem, mi van?
A törülköző? Nem!
(mintha megrémülne)
Hol vagy?
Eltűntél!
Te meg szívd, az istenit!
*(a lejátszódo kegyetlenül durva jelenetet
a Rendőr 2. berohanása szakítja meg)*

VII. jelenet: A törülköző

Rendőr 2: Fedor!

Rendőr 1: Óhhhhh....Maros!

Rendőr 2: Fedor!

Rendőr 1: Maros!

Rendőr 2: Fedor, vedd ki a szájából!

Rendőr 1: Maros, de ő
veszélyeztette a ...

Rendőr 2: Fedor, vedd ki a szájából!

Rendőr 1: *(kiveszi az Ószeres
szájából a cigit)*
Csak rá akart
gyújtani.
S én a törvény nevében
segítettem.
Segítettem rajta.
(az Ószereshez)
Tűnj el!

Ószeres: *(félholtan elvonszolja magát)*

Rendőr 2: Fedor, meg tudnád ezt nekem
magyarázni?

Rendőr 1: Maros, nagyon jól tudod, hogy...

Rendőr 2: Itt volt?

Rendőr 1: Igen itt.

Rendőr 2: Mennyi ideig?
Rendőr 1: Rövid ideig.
Rendőr 2: Beszélte veled?
 És őelötte?
Rendőr 1: Nem, nem őelötte.
Rendőr 2: Hazudsz.
Rendőr 1: Csak egy pillanat volt.
 És ő nem látta.
Rendőr 2: Debil!
 Persze hogy nem látta
 a hallucinációd.
Rendőr 1: De amikor ő olyan
 valóságos.
Rendőr 2: Volt törülközője?
Rendőr 1: Meg akart ütni.
Rendőr 2: Debil! Nem tud megütni.
Rendőr 1: Jó, tudom.
Rendőr 2: De mi a francnak nyomtad
 a szájába a cigit?
Rendőr 1: Úgy nézett ki, mint ő.
Rendőr 2: A mamád?
Rendőr 1: Igen, mint ő.
Rendőr 2: De hiszen már sokat beszéltünk
 erről, nem igaz, Fedor?
Rendőr 1: Igen, Maros.
Rendőr 2: Ne szólíts Marosnak, ha kettesben vagyunk.
Rendőr 1: Igen, apa.
Rendőr 2: Itt van na, gyújts rá.
Rendőr 1: De apa most, nincs hozzá túl nagy kedvem.
Rendőr 2: Azt mondtam, gyújts rá!
 De azonnal!
Rendőr 1: Hát ha szeretnéd...
(mindketten cigiznek)
Rendőr 2: Milyen kellemes csönd van itt.
(hosszabb cigiszünet)
Rendőr 1: *(hirtelen lemerevedik)*
 APA!
 Itt van!
Rendőr 2: Hol?
Rendőr 1: Itt.
 Bennünket néz.
Rendőr 2: Engem is?

Rendőr 1: Nem, most nem.
 Várj csak!
 Most megfordul!
Rendőr 2: Van törülközője?
Rendőr 1: Éppen összetekeri!
Rendőr 2: Feléd indult vagy felém?
Rendőr 1: Feléd!
Rendőr 2: *(keresztet vet)*
 Jézusom, mindjárt gutát kapok!
Rendőr 1: Már emeli a kezét!
Rendőr 2: Fedor, segíts!
 Fedor, kergesd el!
Rendőr 1: De hogyan?
Rendőr 2: Mit tudom én, valahogy
 csald el.
 Basszus, csinálj már valamit!
Rendőr 1: *(dadogva)* A törvény nevében....
Rendőr 2: Mit gagyogsz?
Rendőr 1: Cigit... nem akarsz rágyújtani?
Rendőr 2: Megbolondultál?
 Debil!
 Kergesd el!
 Érzem, hogy itt van mellettem.
(veti a keresztet magára)
 Ez mind miattad van!
Rendőr 1: Igen?
 Én akartam minden nap
 kipuolt cipőben járni?
 Én keféltettem veled minden félórán végig az egyenruhám?
 Én öntöttem a fejére a levest?
Rendőr 2: Rendben...
 Jézusom, mindenben igazad van,
 csak kergesd már el!
 Végem van!
 Mindjárt szörnyethalok!
*(ebben a pillanatban berepül egy sportgránát, és úgy találja fejbe,
 hogy rögtön szörnyethal)*
Rendőr 1: Eltalálta!
 Egy gránát!
 Apa!
(megpróbálja feléleszteni)
 Meghalt?

Istenem, hinni fogok abban, hogy vagy,
 csak ne térjen már magához!
 Ezt a véletlent?
 Tulajdonképpen nem történt semmi.
 Segítség!
 Mentő!
 Megsebesítették a társamat!
 AZ APÁMAT!
 Hurrá!
 Halló!
(mihelyt eltűnik, belép a színre a sportoló, aki elhajította a végzetes gránátot)

VIII.jelenet: A gránát

Sportoló: Yes! Yes! Yes!
 Majdnem 60 méter.
 Rekord!
 RRRREKORRRD!
 Uau!
(felemeli a gránátot, az tiszta vér)
 Ez meg mi?
 Vér?
 A picsába!
 Valami furcsát találhattam el.
(észreveszi a holttestet)
 A kettős rendőr?
 A halott kettős rendőr!
(végre megérti)
 Az istenit!
 A picsába!
 A faszom!
 Kurrva...
(hisztérikusan rohangál föl-le)
 Most mi van...?
 Rekord!
 Miért dobtam el?
 Hogy híres legyek!
 Miért akarok híres lenni?
 Mert politikus leszek.
 Megnyerem az olimpiát, és

politikus leszek.
 Kurva élet!
 Leszek?
 Leszek?!?!?!?!
 Lófaszt leszek.
 Semmi se leszek.
 Sittre vágnak.
 Ott fogok rohadni.
 Kurva élet!
(csönd)
 De hiszen véletlen volt.
 Nem szándékos.
(csönd)
 Elrejttem!
 Nem fogják megtalálni!
 Kurva élet!
 Oda a portál mögé!
 Ott majd jól belepi a por!
(vonszolni kezdi a tetemet)
 De kurva nehéz vagy!
(elvonszolja)
 Itt nem találnak meg!
 Aztán csöndbe légy!
(pihen és medítál a gránát felett)
 Te kis baszott gumikurva!
 Te nem fogsz elárulni, ugye?
 Néma kis gumifaszfej leszel!
 Csssst!
 Csssst!
(az idegösszeroppanás határán van, dúdol magának)
 Hívogat – a halál,
 megaláz – a halál,
 meggyötör – a halál,
 megtanít – a halál.
(ezt motyogja körbe-körbe, csendesen, vékony hangon)
(egy szerelmespár lép a színre, a Férfi és a Szerető)
 Ma egy olyan, olyan teljesen
 mindennapi nap van.
Férfi: Miért?
Szerető: Csak.
Férfi: Unalom.
Szerető: Unatkozol velem?

Férfi: Néha.
Sportoló: *(ugyanazt mormolja körbe-körbe)*
 Hívogat – a halál,
 megaláz – a halál,
 meggyötör – a halál,
 megtanít – a halál.
(hirtelen abbahagyja és hallgatózik)
Szerető: És ma?
Férfi: Ma amolyan nagyon-nagyon
 mindennapi nap van.
Szerető: De miért?
Férfi: Már mondtam neked. Unalom!
Szerető: És te velem unatkozol?
Férfi: Nem mindig.
Sportoló: *(odalép hozzájuk, hisztérikus, idegileg kimerült)*
Szerető: És ma?
Férfi: Ma olyan nagyon,
 nagyon-nagyon MINDENNAPI NAP van,
 hiszen mondtam neked.
Szerető: DE MIÉRT?
Férfi: UNALOM.
Szerető: Miattam. Ugye?
Férfi: Hagyd már abba!
Szerető: Hagyjam abba?
Sportoló: Igen, hagyják abba!
 A picsába!
 Még hogy unalom!
 Nincs más problémájuk?
 Lószar!
 Tudják az előbb velem mi történt?
 NA MI?!
 Maguk itt meg hülyeségeket beszélnek?
 Kurva élet!
 Fogják be a pofájukat, értve?
 Én politikus leszek.
 Leszek?
 Leszek!
 Mert senki sem fogja megtalálni.
 Szép csöndben
 csücsül ott magának.
(hisztérikus nevetés)
 Rekordot dobtam ma!

60 méter!
 RRREKORRRRD!
(a Férfi és a Szerető bámulják őt)
 Ezzel a gránáttal!
 A gumifaszfejjel!
 Olimpia!
 Ha!
(megrogyantan távozik)
 Még hogy unalom!
 Kurva élet, unalom!
(eltűnik, csönd)

IX. jelenet: A forgalmi engedély

Férfi: Abba üti bele az orrát, amihez semmi köze.
Szerető: Szegény!
Férfi: Mit szegény?
 Milyen szegény?
 Olyan normális nap volt ez,
 te meg itt elkezdesz szegényezni.
Szerető: Hogyhogy normális?
Férfi: Mert unalmas.
 Mert unalmas vagy.
 Mert nem tudsz fütyülni.
 Mert nem tudsz semmilyen disznó
 viccet! Mert parókád van!
 Mert a villával piszkálsz
 a fogaidat! És horkolsz!
 És...
 Tudod még miért?
Szerető: Miért?
Férfi: Mert nincs forgalmid,
 még csak egy kibaszott
 mopedre se!
(szünet)
Szerető: Szóval ez zavar téged?!
Férfi: Igen, ez zavar.
Szerető: Ez zavar téged.
Férfi: Igen, ez zavar.
Szerető: Az zavar téged, hogy nincs forgalmim.

Férfi: Igen, ez zavar.
Szerető: Zavar, hogy nincs forgalmi engedélyem.
 Hogy nem gyűjtöm a betűket!
 A, B, C, D mi?
 És te véletlenül nem vagy villamosvezető?

Férfi: Te alattomos szuka, nagyon jól tudod, hogy a hetes villamost vezetem az Óvárosból a Felkelés teréig és vissza.

Szerető: Honnan tudhatnám, amikor soha semmit se mondasz magadról.

Férfi: És ezt épp te mondod nekem?
 Mi van?
 UNALOM!
 NAGY RAKÁS UNALOM!
(belép a fiatal Kábítószeres)

Kábítószeres: APA!
(a Szerető meglepetten hátrafordul, majd a Férfi is)

Szerető: *(kacsintgat)* Tűnj el, tűnj el.

Férfi: Apa?
Szerető: Ugyan már, milyen apa?
Kábítószeres: Mondom „apa”.
 Neked. *(a Szeretőnek)*
 Apa!
Férfi: Apa?
Kábítószeres: Apa!
Szerető: *(megsemmisülve)* Igen, apa.

Férfi: Te vagy az apja?
 Hogy lehet egy nő apa?

Szerető: Leginkább úgy, hogy nem nő.

Férfi, Kábítószeres: Hogy nem nő?

Szerető: Leginkább úgy, hogy férfi.

Férfi: Férfi?
Kábítószeres: Férfi.
 Apa.

Férfi: Ez azt akarja jelenteni, hogy te férfi vagy?

Szerető: Nemcsak akarja. *(leveszi a parókáját)*
 Én férfi vagyok.

Férfi: És ez a te fiad.
Szerető: Az én fiam.
Férfi: Én befejeztem.
 Vége.
 Itt és most.

Szerető: *(szomorúan)* Nem muszáj.
Férfi: De igenis, muszáj.
Szerető: Azért, mert férfi vagyok?
Férfi: Nem azért, hogy férfi vagy.
Szerető: Akkor miért?
Férfi: Azért, mert olyan férfi vagy, akinek nincs forgalmi engedélye.
 Egy szaros kis mopedre sincs engedélyed!
 Egy szaros kis mopedre!
(elmegy)

X. jelenet: A százás

Szerető: Köszönöm, fiacskám!
Kábítószeres: És mit tehettem volna?
Szerető: Nem kellene itt lenned.
Kábítószeres: Pénzre van szükségem.
Szerető: Mire?
Kábítószeres: Ételre.
Szerető: Hazudsz!
Kábítószeres: Hazudok.
Szerető: Mennyi?
Kábítószeres: Négyszáz.
Szerető: Nincs annyim.
Kábítószeres: De szükségem van rá!
Szerető: De nekem nincs annyim.
Kábítószeres: Nincs.
Szerető: Nincs.
Kábítószeres: Ez most bosszú.
Szerető: Igen.
Kábítószeres: Azért, mert elcsesztem a kapcsolatod?
 Rögtön az elején.
Kábítószeres: Sehová se vezetett.
Szerető: És ezt te honnan tudod?

Kábítószeres: Ismerlek.
Szerető: Magad ismerhetnéd jobban.
(szünet)

Kábítószeres: Azt akarta tudni,
 van-e forgalmid.
Szerető: Nem.
Kábítószeres: De igen.
Szerető: Akkor mi van?
Kábítószeres: Miért nem csinálod már meg végre?
Szerető: Ne törődj vele.
Kábítószeres: Miért nem csinálod már meg végre azt a szaros jogsit?
Szerető: Fogd be a pofád, pisis!
Kábítószeres: Mindegyik ezt akarja!
Szerető: S akkor mi van?
Kábítószeres: Csak egy szaros jogsit kell,
 hogy sofőrködj, vagyis
 sofőrnőködj.
Szerető: Szarok a jogsira!
Kábítószeres: De miért?
Szerető: Szarok rá!
Kábítószeres: *(nekimegy az apjának)*
 Apa-anyám, egyszer végre
 már áruld el, miért nem
 akarod megszerezni azt a szaros jogsit
 legalább egy szaros mopedre?!
Szerető: Akarod tudni, hogy miért?
 Igazán akarod tudni?
 Nem hagyod abba?
(szünet)
 De figyelmeztetek.
 De nehogy aztán belehalj
 a szörnyű igazságba!
 Mert az indítékom több, mint
 szörnyű...
Kábítószeres: Mondd már el végre...
Szerető: Akkor készülj fel, te magad akartad!
 Én semmire nem kényszerítettelek...
(szünet)
 Nem, képtelen vagyok rá...
*(ebben a pillanatban ismét belép a Csillagász,
 de most már mankóval és kötéssel a szemén)*

XI. jelenet: A távcsó 2

Csillagász: Ez valamikor nem az én
 távcsövem volt.
 De most már az
 én távcsövem.
 Ezen keresztül nézegetem
 a csillagokat.
 Kisebbecket vagy a nagyobbakat.
 A holdat is meg tudom.
 Megnézhetem.
 Bele akarnak nézni?
 Húzasért...
Szerető: Te fogd be!
Csillagász: A csillagok...
Szerető: Tűnj innen!
Csillagász: Akkor tizesért...
Szerető: *(kitépi kezéből a távcsövet, és földhöz vágja)*
 Most már sose fogod
 megtudni.
 Fiacsám.
 Vége.
 Igen.
 A tűz kialudt.
*(teljesen eltűnik a színről,
 ismét nem oldódik meg semmi)*

Kábítószeres: Istenem, miért szeretem annyira?
(szünet)
 Nincs véletlenül magánál
 négy százast?

Csillagász: Távcső...
 Nincs...
 Összetörte nekem...
 Faszkalap...
 Már megint.
(kezdi összeszedni a cserepeket)

Kábítószeres: És ha segíték magának?
Csillagász: Segíts! *(a földön kúszik)*
Kábítószeres: Ad legalább egy százast?
Csillagász: Adok.
Kábítószeres: Tényleg?
Csillagász: Majd ha ez a kukker
 pénzt hoz...

Kábítószeres: De nekem most kell.
Csillagász: S talán nyomtassak neked egyet?
Kábítószeres: Maga a faszkalap!
Csillagász: Aki széttörte a távcsövet,
az volt faszkalap.
Kábítószeres: Az én apa-anyám?
Csillagász: Most ki valójában?
Kábítószeres: Ő.
Csillagász: Faszkalap.
Kábítószeres: Transzvesztita.
És szeretem őt.
Csillagász: Rohadt disznó.
Kábítószeres: Ne beszéljen így róla.
Csillagász: Csak nem tiltod meg?
Kábítószeres: De igenis, megtiltom!
Csillagász: Akkor másképp.
Rühes kutya.
Kábítószeres: Ezt is megtiltom.
Csillagász: Piszkos strici.
Kábítószeres: Megtiltom!
Csillagász: Hülye!
Kábítószeres: Megtiltom!
Csillagász: Debil!
Kábítószeres: Megtiltom!
Csillagász: Kész, kifogytam.
(szünet)
A szentit, már csak egy darabka
hiányzik.
Már csak egy.
Kábítószeres: Nálam van.
Csillagász: Hazudsz!
Kábítószeres: Hazudok.
Csillagász: Szóval, hol van?
Kábítószeres: Nem tudom.
Csillagász: Hazudsz!
Kábítószeres: Hazudok.
Csillagász: Add vissza!
Kábítószeres: Százasért megkapod.
Csillagász: Nincs annyim.
Kábítószeres: Hazudsz.
Csillagász: Hazudok.
Kábítószeres: Százasért!

Csillagász: Mutasd!
Kábítószeres: Aztán!
Csillagász: Most!
Kábítószeres: Aztán!
Csillagász: Most!
(a nézőkhöz) Csak úgy blindre.
Kábítószeres: Aztán!
Csillagász: Most!
Kábítószeres: Aztán!
(a nézőkhöz) Csak úgy blindre.
Csillagász: Most!
*(észrevétlen belép a Sakkozó,
kezében a keresett üvegcsereppel)*

XII. jelenet: A figura

Sakkozó: Most! *(átadja az üvegcserepet
a Kábítószeresnek)*
Kábítószeres: Most?
Csillagász: Most!
Kábítószeres: Egy százasért!
Csillagász: Nincs annyim.
Sakkozó: Hazudik!
Csillagász: Hazudok.
(szünet)
Tessék. *(egy százast ad neki)*
Faszkalap.
Kábítószeres: Tessék, itt van! *(átadja a cserépdarabot)*
Yes, yes, yes!
Tombol majd a dzsessz!
(a Kábítószeres elmegy)
Csillagász: Mindnyájan egyformák.
(szünet, ellenőrzi a távcsövet)
Sakkozó: *(bratyizni kezd)*
Hallott már az új
ciszternáról, uram?
Csillagász: *(elvesz egy sakkfigurát a Sakkozótól,
próbálja, hogy látja a távcsőben)*
Ciszternáról?
Sakkozó: Saját meghajtása segítségével akumulál energiát a vízből.

Csillagász: És aztán?
Sakkozó: S aztán az akkumulált víz megint vízzé változik.

Csillagász: No és aztán?
Sakkozó: Aztán újra.
 Perpetuum mobile, uram.

Csillagász: Hihetetlen.
(nézi a figurát a távcsövön keresztül)

Sakkozó: Pontosan.
Csillagász: Minden egyes részlet látható.
 Ez a világűr.
 Nem akarja megnézni?
 Valahogy másképp raktam össze a lencsét, és most minden részlet látható.

Sakkozó: Visszaadná a figurámat, kérem?
Csillagász: Jöjjön ide, gyorsan!
 Nézzen bele!

Sakkozó: Adja vissza a ...
Csillagász: Előbb nézzen bele.
Sakkozó: *(bele akar nézni)*
Csillagász: Egy tízes.
Sakkozó: Már megbocsásson.
 Az az enyém, uram.

Csillagász: A távcső meg az enyém.
Sakkozó: Szóval adja vissza.
Csillagász: Csak ha belenéz.
Sakkozó: *(bele akar nézni)*
Csillagász: Egy tízes...
Sakkozó: Már megbocsásson.
 Az az enyém, uram.

Csillagász: A távcső meg az enyém.
Sakkozó: Szóval adja vissza.
Csillagász: Csak ha belenéz.
Sakkozó: *(bele akar nézni)*
Csillagász: Egy tízes...
Sakkozó: Már megbocsásson.
 Az az enyém, uram.

Csillagász: A távcső meg az enyém.
Sakkozó: Szóval adja vissza.
Csillagász: Csak ha belenéz.

Sakkozó: *(bele akar nézni)*
Csillagász: Egy tízes...
(ahogy azt láthatjuk, hallhatjuk, esetleg olvashatjuk, az egész megint csak nem vezet sehová; ezért hirtelen hatalmas recsegés-ropogás hallható, s a magasból lepottyan Vilo, az ejtőernyős, ejtőernyőjével s néhány faág kíséretében)

XIII. jelenet: A könyv

Vilo ejtőernyős: Uf, csak nem megint Szlovákiában pottyantam le?
 Én, a szlovák értelmiség deszantosa?
 A francos fenét.
 Maguk meg kik, fura-bura hapsikáim?

Csillagász: Ez valamikor nem az én távcsövem volt.
 De most már az én távcsövem.
 Nézegethetem rajta még a sakkfigurát is.
 Bele akar nézni?

Sakkozó: Ellopta tőlem.
(hosszú szünet)
 A sakkfigurát.

Vilo ejtőernyős: Tolvaj?
 Ne nevetesse ki magát!
(jelzi, hogy behúz a Csillagásznak)
 Beng!
(még egyszer)
 Buff!
(a Csillagász a földre esik)
 Azontúl, hogy intellektuálisan életképes táptalajt nyújtok ennek az országnak, az elemek ellen is határozottan lépek fel!
 Ismeri a felhőket?
 Én ismerem a...

Csillagász:

- Vilo ejtőernyős:** Nem téged kérdeztelek, te tetű!
Ott röpködök, ott valahol
a gondolatok között, melyek, úgymond,
a közönséges ember számára
megfoghatatlanok.
- Csillagász:** Ismerem a felhőket...
- Vilo ejtőernyős:** *(hatalmas röhögésben tör ki,
hatalmas krónikus röhögésben)*
- Csillagász:** Mit csinál?
- Sakkozó:** Kiröhögi magát, uram.
- Csillagász:** Akkor tessék!
Itt a figurája.
Az egyetlen dolog, amit
soha nem túrtem el,
bárhon is voltam, bárkivel,
bármiről is beszélgettünk,
az az, ha valaki
bármiert kinevetett bárkit.
- Vilo ejtőernyős:** Minek hagyja magát kiröhögni?
(és folytatja a röhögést)
- Csillagász:** Pont erről van szó!
Nem hagyom!
Úgyhogy távozok.
Ezúttal egyedül.
*(elbiceg a mankóival és a
távcsövével)*
- Vilo ejtőernyős:** *(hirtelen mintha elválták volna a nevetését)*
Na, és minden rendben van.
Éreztem, hogy egy semmirekellő.
Hogy puhány.
Muszáj volt kiröhögnöm.
Totálisan tropára.
Tropálisan.
Tudtam, hogy elmegy.
Mindjárt, amikor idepottyantam.
- Sakkozó:** Játszunk egy partit?
- Vilo ejtőernyős:** Persze, örömmel.
Szívesen gyakorlom nem mindennapi
adottságaimat alantasabb
polgártársaim segítségével.
(leül a partihoz)
- Sakkozó:** Hallott már az új ciszternáról?
- Vilo ejtőernyős:** Perpetuum mobile?

- Sakkozó:** Úgy van.
(lép)
- Vilo ejtőernyős:** Ott voltam a születésénél.
(lép)
- Sakkozó:** A kozmikus háttér sugárzása által
létrejövő új trágyázási technológiáról?
(lép)
- Vilo ejtőernyős:** Ezt a fenomént már a
diplomamunkámban is említettem,
jó tíz évvel ezelőtt.
*(lép, majd a másik is lép,
és így lépegetnek a dialógus alatt)*
- Sakkozó:** És a téltűrő fajok...
- Vilo ejtőernyős:** Nagynyomású hálózatos interfaceok általi
kultivációjáról?
- Sakkozó:** *(csodálkozva)* Igen.
- Vilo ejtőernyős:** Maga is kultivál?
- Sakkozó:** *(szomorúan)* Nem... csak azt akartam...
Szóval, hogy értse, hogy...
- Vilo ejtőernyős:** Értem.
Én mindent értek.
- Sakkozó:** Nem vettek fel
mezőgazdasági szakközépbe.
(szünet)
Sakk!
- Vilo ejtőernyős:** *(először vihog, majd ledermed)*
Sakk?
- Sakkozó:** Én sakkot adtam magának.
- Vilo ejtőernyős:** Ah, szóval így.
(kezd ideges lenni)
Szóval nem vették fel szakközépbe?
Akkor nem is ismerheti az én
Kvinteszencia című könyvemét,
a posztmodern fenomének felülnézetből fakadó
lenézetéről.
- Sakkozó:** Nem, nem ismerem.
Sakk.
- Vilo ejtőernyős:** Jól van, na, látom...
Az a könyv elemeire szedi minden
struktúra részletét az ő saját
jelentéktelen kronológiájában.
- Sakkozó:** Meg kellene szereznem, mi?
Megint sakk.

Vilo ejtőernyős: Látom, ne zúgj már itt a fülembé.
A könyvemet amúgy nem tudod megszerezni.

Sakkozó: Hogyhogy?

Vilo ejtőernyős: Már nincs.

Sakkozó: Elfogyott?
Sakk!

Vilo ejtőernyős: Igen, elfogyott! A fenébe,
ne ismételd már folyton,
látom, hogy sakk...

Sakkozó: Akkor maga egészen híres.

Vilo ejtőernyős: Híres...
(szünet)
Híres...

Sakkozó: Sakk.

Vilo ejtőernyős: Az idegeimre mész már
mindig azzal a sakkal.
De hiszen még csak azt a
primitív mezgazközépet se kezdted el.

Sakkozó: Ha maga olyan híres,
akkor mért nem hallottam még eddig magáról?
SAKK-MATT!

Vilo ejtőernyős: (üvölt)
Matt, matt, milyen matt...
Hallottál rólam, nem, nem hallottál?!
Ugyanis én majd a jövő generációk
által leszek megbecsülve!

Sakkozó: Azokat a könyveket azért nem lehet megszerezni,
mert maga vásárolta fel mindet, ugye, uram?

Vilo ejtőernyős: Nem.

Sakkozó: De igen.

Vilo ejtőernyős: Mert meg kell őriznem őket
a következő generációk számára...

Sakkozó: Akik intelligensebbek lesznek,
mint én?

Vilo ejtőernyős: Pontosan!
Ez a kor még
nem nőtt fel hozzám...

Sakkozó: Mégis veszített, uram.

Vilo ejtőernyős: De nem a lelkemben.

Sakkozó: Akkor hol, az eszmék mezején?

Vilo ejtőernyős: Olyan fogalmakról beszélsz,
melyeket alacsony intelligenciájú
egyének szájába nem illenek.

Sakkozó: Akkor vegye el őket tőlem.

Vilo ejtőernyős: Dehonesztáld
az intellektualitást!

Sakkozó: Azt soha nem tenném.
Én magát dehonesztálok!

Vilo ejtőernyős: Most túllőttél a célon!
(feltűri az ingujját)
Én ugyan humanista vagyok,
de a parazitákat utálok...

Sakkozó: Én ugyan sakkozó vagyok,
de a nárciszokat utálok.

Vilo ejtőernyős: (teátráliasan bokszol a levegőbe)
Banggggg!
(a Sakkozó nem hajol el)
Bennnnnnng!
(semmi reakció)
Puffffffff!

Sakkozó: Semmi.
Ezek egy képregényből vannak?
(kínos csend)
(orgonakíséret mellett színre lép D. vértanú)
(egyiket, majd másikat átfogja karjával,
s csöndben, szinte suttogón beszélni kezd)

XIV. jelenet: A kalapács

D. vértanú: No, szépen bratyizzunk le
egymással srácok, na nem?
Ilyen felesleges konfliktusok.
Ne feledjük, az a szem ott fenn
mindent lát.

Sakkozó: Már megbocsásson, bizonyára
nem szeretné, hogy kiröhögjem.
(összecsomagolja a sakk-készletet)
A mezgazközépre ugyan nem vettek fel,
igaz, de bunkó azért nem vagyok.
Én sakkozó vagyok, s ma végre először partit nyertem.
Hála magának.
(meghajol)
Uraim, viszlát.
(elmegy)

D. vértanú: Mi történt itt, kedves Vilo barátom?

Vilo ejtőernyős: Csssst!

D. vértanú: Mi történt itt, kedves V. barátom?

Vilo ejtőernyős: Nem találok szavakat.
(*megfogja a fejét*)

D. vértanú: Akkor inkább ne beszéljünk.
(*hallgatnak, viszonylag hosszú időn keresztül; D. vértanú előveszi a szögeket és a kalapácsot*)
Te, figyelj már, egyetlen barátom!

Vilo ejtőernyős: (*összetörve*)
Hallgatlak, Dusan!

D. vértanú: Csittttt!

Vilo ejtőernyős: Hallgatlak, D.

D. vértanú: Szeretnék tőled kérni valamit.
(*szünet*)
Tudod, egy bizonyos dologról lenne szó.
(*szünet*)
Csak hogy ne lepődjél meg.
(*szünet*)
Az élet értelméről lenne szó.
(*szünet*)

Vilo ejtőernyős: Érdekes.
Folytasd.
Arról túlságosan is sokat tudok.

D. vértanú: Az élet értelme a szenvedés.
(*mintegy mellékesen a kalapáccsal ütögeti a padlót*)

Vilo ejtőernyős: Aha, a szenvedés, mármint a lelki gyötrelmek? Erre gondolsz, ugye, D. barátom.

D. vértanú: Ellenkezőleg.
A fizikai fájdalomra, csakis a fizikai fájdalom az...

Vilo ejtőernyős: Nem értek egyet.
Gondolj bele:
a fizikai fájdalom az tényleg fáj.
Ezt nem ismerem el.
Ez túlságosan materiális.

D. vértanú: Kedves barátom, V.!
Nem húzom tovább a dolgot.
Minden szó felesleges.

A kérésem:
Szegezz rá!

Vilo ejtőernyős: Tessék?!

D. vértanú: Verd belém a szöveget!

Vilo ejtőernyős: Azt hiszem, te épp most verted ki nálam a biztosítékot.

D. vértanú: Szegezz rá!
(*lassan hozzáamegy, kezében kalapács és a szögek*)
Ő így akarja.
Én így akarom.
Akkor mire várunk még?
A fájdalom mint az óceán hulláma.
Szögezz rá!

Vilo ejtőernyős: Ezt nem kérheted tőlem!

D. vértanú: Néhol ott a hullámvölgy...
Szegezz rá!

Vilo ejtőernyős: Én ezt nem teszem meg!

D. vértanú: Másutt a hullám az eget súrolja.
Szegezz rá!

Vilo ejtőernyős: Az ég! (*ideges*) Haha!
Ott repkedek.

D. vértanú: És pontosan megérted, hogy én most valaki más fájdalmát vállalom magamra...
Szegezz rá!

Vilo ejtőernyős: Téged?
(*rémült*)
Mit akarsz elérni,
én humanista vagyok...

D. vértanú: S mi humánusabb, mint valakinek örömet szerezni?
Szegezz rá!

Vilo ejtőernyős: Egy könyvet ajánlok neked!

V. vértanú: Mások fájdalmát veszem magamra...
Szegezz rá!

Vilo ejtőernyős: Hohó, tudod mennyim van belőle?
Rengeteg, nagyon rengeteg van belőle...
én vettem őket, az enyémekek...

D. vértanú: Szegezz rá!
Nem látod, szenvedek!

Vilo ejtőernyős: Épp az, hogy látok ...
(*szünet*)

D. vértanú: S tudod, miért a keresztény istent választottam?

Vilo ejtőernyős: Vagyis hogy miért nem épp Allahot választottad?

D. vértanú: Mert egyedül ő küldte el hozzánk... a fiát...

Vilo ejtőernyős: Jézust!

D. vértanú: És?

Vilo ejtőernyős: És?

D. vértanú: Szegezz rá!

Vilo ejtőernyős: Nincs olyan isten!

D. vértanú: Őérette!
Szegezz rá!

Vilo ejtőernyős: Nem!

D. vértanú: Meg kell tenned!

Vilo ejtőernyős: Értsd meg, képtelen vagyok rá!

D. vértanú: Miért?

Vilo ejtőernyős: Nem értenéd meg!

D. vértanú: De én akarom!

Vilo ejtőernyős: *(sírásra áll a szája)*
Akarod?

D. vértanú: Meg kell gyónnod nekem...

Vilo ejtőernyős: Én, én...

D. vértanú: A báránycám vagy....

Vilo ejtőernyős: Szóval én...
Vesztettem.
Se a könyv...
Se a sakk...
(szünet)

D. vértanú: No látod!
Milyen érzés szenvedni!
Most irigyeljelek?
Szegezz rá?

Vilo ejtőernyős: NEM!!!

D. vértanú: Te egoista disznó!
Még hogy humanista!
Értelmiségi!
Szegezz rá!
....
(a hang elakad)
(észrevétlen belép a Hajléktalan)

XV. jelenet: A cigaretta

Hajléktalan: *(Vilo ejtőernyősnek)* Figyu, haver, nem vóna egy cigid?

Vilo ejtőernyős: Naná, hogy van.
Én humanista vagyok.
Tessék.
Marlboro!
(kezdi csomagolni az ejtőernyőjét)
Mennem kell.

Hajléktalan: Tiszta fasza!
Ha má, akkor
dobj meg még eggyel, na!

Vilo ejtőernyős: Nesze!
Három!
Viszlát!
Minden jót, D!
(elmegy)

D. vértanú: Szegezz rá!

Hajléktalan: Mit nyökögsz!

D. vértanú: Egyszerű, barátom.
Egy kéréssel fordulok hozzád.

Hajléktalan: Figyu haver, nem vóna egy cigarettád?

D. vértanú: Ma nekem szenvednem kell.

Hajléktalan: E-meg ez a kommunikáció hát már e-meg, ez meg miről szól?
Ki bír téged hallgatni!?

D. vértanú: Te még csak nem is sejtet, mi az a szenvedés.
Szegezz rá!

Hajléktalan: Hát te meg miről kommunikálsz itten, kishaver!
Tudod, ki vónék én?
Tudod, mit csinátam?
(elhallgat)
A templomban, az orgonán...
játszottam...

D. vértanú: Akkor ismered Jézust!

Hajléktalan: Jézusmária!
(csendben)
Ismerem Jézust.
(keresztet vet)

D. vértanú: Akkor tudod, milyen volt szenvedése!
Hajléktalan: Kishaver, nézz má oda fel, he!
(ujjával mutatja, hova)
 Az egy szélmalom.
(szünet)
(diadalittasan)
 Megismerem a hangjáról.
D. vértanú: Légy szigorú magadhoz!
 Légy szigorú hozzám!
 Szegezz rá!
Hajléktalan: E-meg ez a kommunikáció meg
 e-meg már miről van?
 Orvosnál voltam.
 Egy csőben lakom.
 Ha hogy meghalok.
D. vértanú: Az egész csak illúzió.
 A szenvedés halovány mása.
Hajléktalan: Hallgassá má, nincs egy cigid?
D. vértanú: Én a fájdalomról beszélek.
Hajléktalan: Nincs neked.
(saját proli márkájú cigarettáját veszi elő)
 Figyu!
 A vesém a tropára ment.
(felröhög)
 Jó vicc, mi?
 Tropa a vesém.
(röhög)
D. vértanú: Azt mondd, tudod, milyen az,
 mások szenvedését magadra venni?
Hajléktalan: Figyu.
 nekem a vesém tropára ment.
 E-meg má ez a kommunikáció
 e-meg má meg miről van, he?
(szünet)
(szívfájdítóan)
 De én ezt nem akartam.
 Én drága Jézusom...
(szünet)
 Nincs egy cigid?
 És egy söröd?
D. vértanú: Ez olyan közönséges.
Hajléktalan: E-meg má megint má milyen kommunikáció?

D. vértanú: Te nem tudod, mi a fájdalom.
Hajléktalan: Figyu!
 A vesém tropa.
 A hasamban meg ott a rák.
(felröhög)
 Jó vicc, mi?
D. vértanú: Szegezz rá!
Hajléktalan: Te miről kommunikálsz má, he?
 Lökött vagy?
D. vértanú: *(mindjárt elsírja magát)*
 Mások fájdalmát akarom magamra venni,
 értsd már meg!
Hajléktalan: Miről kommunikálsz?
 Flagelstánt vagy?
 Szarok rád!
D. vértanú: Nem teheted,
 mert én a fájdalom által
 hírt kapok.
Hajléktalan: Milyen hírt?
D. vértanú: Message from God!
Hajléktalan: Of cöz, maj dír, aj lav jú!
(felröhög)
 Jó vicc, mi?
D. vértanú: Én itt azt hiszem, meghalok.
Hajléktalan: Nekem a vesém tropára,
 rák van a hasamban.
 Meghalok.
 Szóval...
D. vértanú: Szegezz rá!
Hajléktalan: *(csönd)* Ismered Jézust?
 Ő nagyon jó.
 Ő magához vesz.
 A csőből a mennybe...
D. vértanú: Te nem nőttél fel az igazi
 fájdalomhoz.
Hajléktalan: Te meg má miről kommunikálsz,
 kishaver!
D. vértanú: *(a kalapáccsal kezében ráveti magát)*
 Szegezz rá!
Hajléktalan: Te itt má meg mi a francot má meg mi, kishaver?
(kergetőznek)
 Lökött vagy?

D. vértanú: Te nem ismered fel a szélalmot?
Meszidzs!
Help mi!
Szegezz rá!
Szegezz rá!
Szegezz rá!
Szegezz rá!
(hang elakad)
(belép az Utcaseprő egy zsákkal, seprővel és lapáttal a kezében; ezenkívül egy levelet is hoz; rajta kívül nem mozdul senki)

XVI. jelenet: A söprű

Utcaseprő: No, most mit fogok csinálni?
A kezemben egy levél.
M-e-ss-a-g-e f-r-o-m G-o-d.
Ezt a levelet annak a kalapácsosnak adom.
Az akarja.

D. vértanú: Hála Istennek!
(elolvassa)
Uramisten!
(elrohan)

Utcaseprő: Megragadom a söprűt,
és lesöpöröm a színpad jobb oldalát.
(elkezdi)

Hajléktalan: Figyu, kishaver, nincs cigid?
Nos?
Annak a lököttnek nem vót.

Utcaseprő: *(megmerevedik)* Nem törődök holmi szakadt hajléktalannal,
hanem folytatom a színpad söprését.
(folytatja a söprését)
Majd a szemétkupacot a lapátra söpröm,
és az egészet a zsákba dobom.

Hajléktalan: E-meg má itt milyen kommunikáció
má megint, mi?
Cigit adjál!

Utcaseprő: Megmozdulok és reagálni fogok.
Azt mondom neki, törődjön magával.
TÖRŐDJ MAGADDAL!

Hajléktalan: Nem kell mindjárt ordibálni.
(szünet)
Én kis Jézuskám...
(keresztet vet)
vigyél magadhoz a mennyekbe...
(látja, hogy az Utcaseprőt nem hatja meg)
Adjál cigit!
Legalább egy csikket.
(elveszi a zsákját, és kotor benne)

Utcaseprő: Azt hiszem, mindjárt hisztizek egyet.
Kitépem a kezéből a zsákot, és a söprűvel megütöm.
TE DISZNÓ, ha azt mondom, nincs cigim, akkor nincs cigim.
(püföli a söprűvel)

Hajléktalan: Jól van, jól van, kishaver!
Te miről kommunikálsz itten, he?
Nem kell mindjárt agyonütnöd!
(szünet)
Söröd sincs?
Sportszeleted?

Utcaseprő: Nem veszem észre.
A bal oldalt söpröm össze.
Aztán a szemetet a lapátra söpröm
és hopp, a zsákba szórom.
Ott a portál mögött valami nagyon nagy és nagyon bűdös van.
De én elbánok vele.
Hopp, lássunk neki!
(söpör, és közben feltűnően figyel a kötekedő Hajléktalant)

Hajléktalan: Adjá cigit, kishaver!

Utcaseprő: Ez a piszok itt már beette magát.

Hajléktalan: Adj egy kis dohányt!

Utcaseprő: A por hamar leülepszik.

Hajléktalan: Sportszeleted nincs?

Utcaseprő: Nem válaszolok neki.

Hajléktalan: Adj má valamit!

Utcaseprő: Nem szólok hozzá semmit.

Hajléktalan: Adj má cigit, kishaver!

Utcaseprő: Még egy darabig nem szólok hozzá semmit.

Hajléktalan: A vesém tropára ment.
(felröhög)
Jó vicc, mi?

Utcaseprő: Nem válaszolok neki.
Söprögetek.

- Hajléktalan:** *(ellopja a söprűt)*
Adj má cigit, kishaver!
- Utcaseprő:** És most még hisztisebb leszek,
kergetem, megfogom és megverem.
(megteszi)
Te személtáda, azt hitted, hogy kiprovokálsz?
Ezért most megbűnhődsz!
- Hajléktalan:** Menj az után a lökött után!
- Utcaseprő:** *(a földre dobja)*
Most szétverem a fejed ezzel a söprűvel.
- Hajléktalan:** De miért?
- Utcaseprő:** *(visszahőköl, nem tud mit válaszolni, hosszú csönd következik)*
(leáll a hang)
(a színpadon átsuhan a kerékpáros)
(a biciklitáskájából egy csomag Lucky Strike esik ki)

XVII. jelenet: A bicikli

- Hajléktalan:** *(kiszabadítja magát az Utcaseprő szorításából)*
Cigi!
Cigi!
Cigi!
Fasza!
Amerikai!
Az enyém!
(felkapja a dobozt és elrohan)
- Utcaseprő:** Lenyugszom, és
folytatom a söprést.
Az a tébolyodott hajléktalan elment.
Végre nyugtom van!
(a kerékpáros visszajön, és úgy fékez le, hogy elesik)
- Kerékpáros:** Itt esett ki!
Itt esett ki!
- Utcaseprő:** Abbahagyom a söprést, és
Megkérdezem, mit keres.
Mit keres?
- Kerékpáros:** *(észrevehetően ideges)*
A cigaretta!
Egy egész dobozzal!
Valahol itt esett ki!

- Utcaseprő:** Megmondom neki, hogy már eltűnt.
Már eltűnt.
- Kerékpáros:** Eltűnt?
- Utcaseprő:** Még egyszer megmondom neki.
Már eltűnt.
- Kerékpáros:** Valaki ellopta?
Te loptad el!
Ne tagadd!
Ne tagadd, te tolvaj!
- Utcaseprő:** Definitíven elszakadok a munkámtól,
és vitatkozni fogok veled.
Én nem vagyok tolvaj!
- Kerékpáros:** Az, aki elvette, az a tolvaj!
Csakhogy én nem hiszek neked!
Nem is tudhatod, hogy számomra
az a doboz mit jelentett!
- Utcaseprő:** Megkérdelem tőle, hogy mit.
Mit?
- Kerékpáros:** Tolvaj!
Nemrég vettem ezt
a biciklit.
Mert...
- Utcaseprő:** Mert bajnok szeretnék lenni.
Megkérdelem tőle, hogy na és.
Na és?
- Kerékpáros:** Az utolsó pénzemen.
Épphogy maradt valamim.
- Utcaseprő:** Megismétlem a kérdést.
Na és?
- Kerékpáros:** Az anyucinak ma
szülinapja van.
Óh, anyuci!
(majdnem sír)
Nem maradt semmim se.
- Utcaseprő:** Megkérdezem tőle, hogy és a cigaretta?
És a cigaretta?
- Kerékpáros:** Anyucinak vettem.
És most nincs semmim neki.
Óh, anyuci!
- Utcaseprő:** Te akartad, hogy bajnok legyek.
Vegyél neki másik doboz cigit.
- Kerékpáros:** *(felugrik és üvöltöni kezd)*

Nem mondanád meg, hogy miből?

Lucky Strike!

Az volt az utolsó pénzem.

Óh, anyuci!

Én egyetlen anyucim!

Milyen ajándékot adok neked

szülinapodra?

(szünet)

Hol van?

Hol van a cigi?!

Hol az AJÁNDÉKOM?!

Utcaseprő: Megmondom neki, hogy nem tudom.

Nem tudom.

Kerékpáros:

Hazudsz!

Hazudsz!

Hazudsz!

Hazudsz!

(pofon vágja)

(szünet)

Bocsáss meg.

Bocsáss meg nekem.

Utcaseprő: Azt mondom neki, hogy vadbarom, és

elmegek.

Vadbarom vagy.

A zsákot a fejére szórom,

és elmegek.

(megteszi)

A kulisszák mögött fogok söprögetni.

A kulisszások normálisak.

(elmegy)

Kerékpáros: Furcsa ember.

(szünet)

Óh, anyuci,

te akartad, hogy

bajnok legyek.

(a fejét a tenyerébe hajtja)

Repülőbajnok.

De az nem ment.

(szünet)

Ezért akartam tehát

kerékpárbajnok lenni.

S megvettem ezt a nehéz és lassú

masinát.

(dühösen kirugdossa a biciklit a színről;

néhány perc után visszahozza; szünet)

És most még csak ajándékom sincs

számodra.

(szünet)

Óh, anyuci, annyira szeretlek...

(lehajtja a fejét, könnyezik, a sapkája leesik elé;

ekkor lép be a menedzser mobiltelefonnal a kezében)

XVIII. jelenet: A mobil

(meglehetősen izgatottan lép a színre, telefonál)

Menedzser: Kisasszony!

Tényleg örülök, hogy beszélhetünk, de....

Igen, mobiltelefonom van.

Igen, egy teljesen új

mobiltelefonom.

De most már igazán örülnék, ha a

főnökét adná át nekem!

(meglátja a kerékpárost és előtte a sapkát)

A maga főnökével!!!

Nem, igazán nincs semmi

kifogásom Ön ellen,

de a főnökével...

(a zsebében kutat, és egy igazán apró

pénzérmét vesz elő)

Hogy melyikkel?!!!

Ezt nem hiszem el!

De én nem ordítok!

(bedobja a pénzérmét a kerékpáros sapkájába)

NEM ORDÍTOK!!!!

(szünet)

Rendben van, ordítok, bocsánat, elnézést,

de nekem tényleg beszélnem kell a maga...

(észreveszi a pénzt, kiveszi a sapkából)

Ez meg mi?

Hé, főnök!

Menedzser: Mindjárt...

Nem kell megköszönnie.

Kerékpáros: Megköszönni?

Menedzser: Nem kisasszony, ezt nem magának mondtam.

Kerékpáros: Te meg mit gondolsz?
(szünet)
Hogy én koldus vagyok?
Ötfilléres...

Menedzser: Pillanat, pillanat...
Ne izgassa fel magát, fiatalember.

Kerékpáros: De hisz ez már szart sem ér!

Menedzser: A marketingosztály főnökével!

Kerékpáros: Ez a pénz már nem érvényes.
Te mit gondolsz magadról, mi...

Menedzser: Gyűjtői értéke van.

Kerékpáros: Óh, én áldott jótevőm!
Menedzser vagy mi a franc!
(szünet)
DUGD FEL A SEGGEDBE!
(szünet)
Ötfilléres!
(szünet)
Anyuci, mit adok most neked...?!
(szünet, gondolkodik)
Ötfilléres...
(elmegy, viszi a biciklit és az ötfillérést)

Menedzser: Pimasz és hálátlan éhenkórász.
Nem, kisasszony, nem magának!
Hívja már a telefonhoz végre a marketingosztály főnökét.
Másik mellék?
MÁSİK MELLÉK?
És ezt csak most mondja?
Több mint tíz perce beszélek magával ezen a pénzfaló szörnycskén keresztül, és maga most az mondja nekem, hogy...
NEM ORDÍTOK!
Maga azt hiszi, milliomos vagyok?
Igen, felhúztam magam, ez igaz...
Fél éve csinálom ezt.
Igen, a guta kerülget, igaza van.
Nem kell a családommal törődnöm...

Nincs feleségem, nincs...
Ez kedves Öntől!
Átkapcsol már végre, kisasszony!
NEM!!!
Ez egy rémálom!!!!
Miért nem tud átkapcsolni?
NEM ORDÍTOK!
Akkor legalább azt a számot adja meg!
(nagy vehemenciával belép a nagyothalló Fúria)

Fúria: Mit üvöltesz, te barom!

Menedzser: A számot, a numerát!

Fúria: Numerát?
Mennyi?
Egy, kettő, három...

Menedzser: Tíz....

Fúria: Te arogáns állat!
Még hogy tíz...

Menedzser: Tizenöt...

Fúria: Telhetetlen disznó!

Menedzser: Hölgyem, pillanat, mindjárt önnel is foglalkozom.

Fúria: Mindjárt?
De frissek vagyunk ám, szépfíú!
Csakhogy én nem biztos, hogy akarom.

Menedzser: Hogy mit akar?
Még az előhívót...

Fúria: Á, szóval még válogatnál is...

Menedzser: FOGJA BE A POFÁJÁT!
Nulla...nulla...hét...

Fúria: Aha, Bond, akció, keménykedés...

Menedzser: FOGD MÁR BE, TE HÜLYE P....
(hang leáll, csönd,
a csöndben harmadszor is, utoljára a Csillagász lép a színre,
távcsövével, mankóval, mindkét szemén ragtapasszal)

XIX. jelenet: A távcső 3

Csillagász: Úgy tűnik, hogy van itt valaki, aki szívesen belenézne a távcsövembe.
Ez valamikor nem az én távcsövem volt.

De most már az én
távcsővem lett.
A csillagokat ezen keresztül
nézhetem.
A kicsiket vagy a nagyokat.
A Holdat is
megnézhetem.
Megnézhetném.
(szünet)
Megnézhetném, de nem teszem.
(szünet)
Vagyis nem tehetem.
Mevakultam.
Menedzser: *(pittyeg a mobilja)*
(csöndben elmegy)
Fúria: *(ellopakodik az ellenkező*
irányba)
Csillagász: Úgy tűnik, hogy már senki sincs itt,
aki bele szeretne nézni
a távcsővembe.
(szünet)
Mit akartam?
Mit csináltam?
Marhaságokat.
Bele akarnak nézni?
Én már nem.
Van itt valaki?
Egyedül vagyok?
(szünet, csönd)
Csak épp erre jártam.
Állandóan körbe-körbe.
Először az egyik szemem.
Majd a másik.
(szünet)
Van egy távcsővem.
Egy lány miatt vettem.
(szünet)
Tulajdonképpen kaptam.
A csillagokat mutattam meg neki.
A holdat.
A fűvet....
Aztán elment.

Csak ez maradt.
A távcső.
A néma.
A vágy nélküli.
A tehetetlen.
Bele akar nézni?
(szünet)
Senki sincs itt.
(csönd)

XX. jelenet: A távcső 4

(megnyílik az ég, és két Angyal száll le a színre, furcsa hangok hallatszanak)

Első angyal: Mi legyen vele?
Második angyal: Kikészült.
Első angyal: Javaslom, hogy....
Második angyal: Tudod mit, te inkább
csak ne javasolj semmit.
Első angyal: Kösz a támogatást.
Második angyal: Nincs mit.
Első angyal: Magunkkal visszük?
Második angyal: Elment az eszed?
Első angyal: De miért?
Második angyal: Mi lenne vele... OTT.
Első angyal: Akkor vegyük el a távcsővét!
Második angyal: Az neked meg mire jó?
Első angyal: Hát nézhetem a csillagokat...
Második angyal: Te magad is az vagy.
Első angyal: *(rettenetesen buta hangon)* És akkor mi van?
Második angyal: Utálom ezt a buta hangot,
az idegeimre megy.
Első angyal: Olyan vagy, tudd meg!
Második angyal: Pontosan...
(mennydörög egyet)
Na jó, jó.
Elvesszük a távcsővét.
Első angyal: Megmondtam előre.
Második angyal: Hát persze, géniusz vagy!
(ismét mennydörög)
OK!

(a dermedt Csillagásztól elveszik a távcsövet, elmennek vagy elrepülnek az égbe, olyan zene hangzik fel, amelyet az amerikai szupermarketekben lehet hallani; ezalatt a díszítőmunkások minden dolgot a kulisszák mögül a színpadon halmoznak fel, a nagy rakásban található minden kosztüm és kellék, ami felhasználásra került)

XXI. jelenet

Csillagász: *(Ierakja a kosztümét)*
Színész vagyok.
(megmondja saját nevét)
Ez az én testem.
Habár mindig is az enyém volt, nem mindig játszottam.
Most játszok.
(szünet)
Eljátszok maguknak valamit.
(egy kalapot húz elő a kupacból. leteszi maga elé)
Mit szeretnének látni?
(a nézők kívánságait teljesíti, közben belép a következő színész, szintén kosztüm nélkül)
Én is színész vagyok, mint azt már bizonyára észrevették.
De azért van egy különbség köztünk: egyértelműen jobb vagyok, mint ő.
(a Csillagászra mutat, miközben belép a harmadik színész, szintén kosztüm nélkül)
Te jobb vagy, én meg a legjobb, tisztelt hölgyeim és uraim, szóval hogy elkezdjem.
(Itt szabad improvizáció következik, melynek célja a néző figyelmének lekötése, a viszonylag hektikus próbálkozások ismét konfliktusokhoz vezetnek közöttük, káosz áll be, hirtelen kialszik a fény, teljesen, a zene vendégűző intenzitással szól, ez a vége mindennek. Ha valaki bármilyen más, nem szokványos véget talál ki, ám legyen. NEM SZOKVÁNYOSAT! Ha a színészek netán mégis szeretnének meghajolni, csakis egy feltétel mellett, hogy mindegyik kosztümben meghajolnak, melyeket a darab folyamán viseltek.)

PETER PAVLAC

docens

szül. 1976, Bratislava

A Pozsonyi Színművészeti Főiskolán rendező és dramaturg szakon végzett. Évekig a Szlovák Nemzeti Színház dramaturgja, jelenleg szabadfoglalkozású művészként dolgozik, ill. a Pozsonyi Színművészeti Főiskola rendező és dramaturg tanszékén tanít.

Forrás: www.nadaciatatrabanky.sk

Legjelentősebb művei:

Szemétdomb (Kálvin története) (Smetisko, história J. Kalvína) – 1995

Órák (misztikus tanúvallomás) (Hodiny, mystické svedectvo) – 1996

Deus ex machina (a szavak degenerációja) Deus ex machina, degenerácia slov) – 1997

Verniszáz az átjáróban (Vernisáž v pasáži) – 1999

Dramatizációi:

Éj anyánk (K. Vonnegut regényének dramatizációja) (Matka noc) – 1994

Angyalok lázadása (A. France regényének dramatizációja) (Vzbura Anjelov) – 1998

Jelentős dramaturgiai munkája mellett néhány filmforgatókönyv, valamint számos elbeszélés szerzője is.